

- 5.6 Zejména s ohledem na to, že je možné či se dokonce stalo, že ve vnitrostátní judikatuře či právní úpravě byl učiněn závěr, že v případě úvěrů v cizí měně spotřebitel uzavřel smlouvu o úvěru v cizí měně z důvodu, že úroková sazba platná v posuzovaném období byla výhodnější než úroková sazba v případě úvěrů ve forintech, a zároveň v plném rozsahu nese účinky změn směnného kurzu, a s ohledem na to, že příslušný vnitrostátní předpis vyžaduje, aby bylo riziko vymezené písemně, přičemž nestačí samotné konstatování existence rizika a jeho připrání, jakož i s ohledem na to, že Soudní dvůr Evropské unie v bodě 74 rozsudku ve věci C-26/13 určil, že podnikatel, který je smluvní stranou, má nejen seznámit spotřebitele s rizikem, ale že je rovněž nutné, aby spotřebitel mohl riziko posoudit, má se vycházet z toho, že smluvní klauzule, na základě které nese spotřebitel devizové riziko, formulovaná a používaná (jako všeobecná smluvní podmínka, která nebyla individuálně sjednaná) podnikatelem, který je smluvní stranou, na základě informační povinnosti, která je nezbytně všeobecně stanovená v zákoně, ale ve které není výslovně a přesně uvedeno (například není výslovně vyčíslena na základě údajů z minulosti za období, které se alespoň rovná době platnosti smlouvy uzavřené spotřebitelem) výše zisků, které pravděpodobně vyplynou z úroků při uplatnění úrokové sazby BUBOR v případě úvěrů ve forintech a úrokových sazeb LIBOR nebo EURIBOR v případě úvěrů v cizí měně?
- 6) Jak má být v souvislosti s posouzením otázky, zda smluvní klauzule, na základě které nese spotřebitel devizové riziko, formulovaná a používaná (jako všeobecná smluvní podmínka, která nebyla individuálně sjednaná) podnikatelem, který je smluvní stranou, na základě informační povinnosti, která je nezbytně všeobecně stanovená v zákoně, není zneužívající, rozdělena důkazní břemeno mezi spotřebitele a podnikatele, který je smluvní stranou, pro účely posouzení, zda se spotřebitel před uzavřením smlouvy o úvěru skutečně mohl seznámit se spornou klauzulí, k níž se neodvolatelně zavázal [čl. 3 odst. 3 směrnice 93/13/EHS a bod 1 písm. i) přílohy této směrnice]?
- 7) Má se vycházet z toho, že pro účely smluv o úvěru v cizí měně – teda pro účely transakcí se službami, jejichž cena je závislá na pohybu směnného kurzu na finančním trhu – jsou úvěrové instituce, které uzavírají smlouvu se spotřebitelem na základě vlastního směnného kurzu cizí měny, prodejci či dodavateli, kteří nekontrolují vývoj ceny [bod 2 písm. c) přílohy směrnice 93/13/EHS]?

⁽¹⁾ Směrnice Rady 93/13/EHS ze dne 5. dubna 1993 o zneužívajících klauzulích ve spotřebitelských smlouvách (Úř. věst. L 95, s. 29; Zvl. vyd. 15/002, s. 288).

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Županijski Sud u Zagrebu (Chorvatsko) dne 18. května 2017 – Ured za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta v. AY

(Věc C-268/17)

(2017/C 256/08)

Jednací jazyk: chorvatština

Předkládající soud

Županijski Sud u Zagrebu

Účastníci původního řízení

Navrhovatel: Ured za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta

Odpůrce: AY

Předběžné otázky

- 1) Musí být čl. 4 bod 3 rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV vykládán v tom smyslu, že se rozhodnutí nezahájí stíhání kvůli trestnému činu, pro který byl evropský zatýkácí rozkaz vydán, nebo takové stíhání zastavit vztahuje výlučně na trestný čin, pro který byl evropský zatýkácí rozkaz vydán, nebo je třeba toto ustanovení chápat v tom smyslu, že vzdání se nebo upuštění od stíhání se také musí týkat vyžádané osoby jako podezřelého nebo obviněného v tomto stíhání?

- 2) Může členský stát odmítnout na základě čl. 4 bodu 3 rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV vykonat vydaný evropský zatýkácí rozkaz, pokud justiční orgán jiného členského státu rozhodl buď nezahájit stíhání pro trestný čin, pro který byl evropský zatýkácí rozkaz vydán, nebo takové stíhání zastavit, v případě, kdy má v rámci tohoto stíhání vyžádaná osoba postavení svědka, a nikoli podezřelého nebo obviněného?
- 3) Představuje rozhodnutí zastavit vyšetřování, v rámci kterého neměla vyžádaná osoba postavení podezřelého, ale byla vyslechnuta jako svědek, pro ostatní členské státy důvod nevyhovět vydanému evropskému zatýkácímu rozkazu v souladu s čl. 3 bodem 2 rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV?
- 4) Jaký je vztah mezi povinným důvodem pro odmítnutí předání stanoveným v čl. 3 bodě 2 rámcového rozhodnutí v případě, že „má vykonávající justiční orgán informace, že vyžádaná osoba byla pravomocně odsouzená za stejný čin členským státem“ a nepovinným důvodem pro odmítnutí předání stanoveným v čl. 4 bodě 3 rámcového rozhodnutí v případě, že „[byl] v členském státě vynesena proti vyžádané osobě za stejné jednání pravomocný rozsudek, který zamezuje dalšímu trestnímu stíhání“?
- 5) Musí být čl. 1 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV vykládán v tom smyslu, že vykonávající stát je povinen přijmout rozhodnutí o každém evropském zatýkáčím rozkazu, který mu je doručen, a to i tehdy, pokud už rozhodl o předešlém evropském zatýkáčím rozkazu vydaném jiným justičním orgánem proti téže vyžádané osobě v rámci téhož trestního řízení, a pokud je nový evropský zatýkáčím rozkaz vydán z důvodu změny okolností ve státě vydávajícím evropský zatýkáčím rozkaz (rozhodnutí o postoupení věci – zahájení trestního řízení, přísnější kritéria pro důkazy o spáchání trestného činu, nový příslušný justiční orgán nebo soud)?

**Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Conseil d'État (Francie) dne 19. května 2017 –
Fédération des fabricants de cigares a další v. Premier ministre, Ministre des Affaires sociales et de la
Santé**

(Věc C-288/17)

(2017/C 256/09)

Jednací jazyk: francouzština

Předkládající soud

Conseil d'État

Účastníci původního řízení

Žalobkyně: Fédération des fabricants de cigares, Coprova, E-Labo France, Smakq développement, Société nationale d'exploitation industrielle des tabacs et allumettes (SEITA), British American Tobacco France

Žalovaní: Premier ministre, Ministre des Affaires sociales et de la Santé

Vedlejší účastnice: Société J. Cortès France, Scandinavian Tobacco Group France, Villiger France

Předběžné otázky

- 1) Mají být ustanovení čl. 13 odst. 1 a 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/40/EU ze dne 3. dubna 2014 ⁽¹⁾ vykládána v tom smyslu, že zakazují používat na jednotkových baleních, na vnějším balení a na tabákových výrobcích jakékoli označení ochranné známky, které naznačuje určité vlastnosti, a to bez ohledu na její známost?
- 2) V závislosti na způsobu, kterým je třeba vykládat čl. 13 odst. 1 a 3 směrnice, jsou tato ustanovení v rozsahu, v němž se uplatní na jména a obchodní značky, v souladu s právem vlastnit majetek, svobodou projevu, svobodou podnikání a zásadami proporcionality a právní jistoty?